

бѣше станала. Но скоро слѣдъ това азъ излѣзохъ отъ неговата кѣща и си взехъ друга квартира.

Дѣдо Илю, както споменахъ по-горѣ, бѣше се скаралъ съ Раковски по сѣщата работа, и бѣше се прѣмѣстилъ на друго мѣсто.

Сега ще се спра малко врѣхъ поведението на сръбското правителство.

Сръбското правителство, както казахъ по-горѣ, даде право на двамата главатари: Раковски и дѣда Иля, да съставятъ отдѣлни бѣлгарски *легии*, защото двамата главатари биле скарани помежду си. Но ако имаше още единъ *третий* или *четвъртий* главатаръ, вѣроятно че и на тѣхъ щѣше да даде сѣщото право. Защо на мѣсто *сѣединение* *разединение*; защото сѣединението прави силата. Значи, сръбското правителство съзнателно е работило съ бѣлгаритѣ така прикрито и притворно. Министра Илия Гарашенинъ, който вѣртѣше сичката тая работа, бѣше источника на сички тия несправедливи нѣща. Той викаше дѣда Иля при себе си на разговоръ и го подстрекаваше срѣщу Раковски, а Раковски срѣщу дѣда Иля, като укоряваше този послѣдния. И най-послѣ какво излѣзе отъ това разногласие? Като се ненавиждаха командантитѣ помежду си, това сѣщото правяха и тѣхнитѣ подчинени помежду тѣхъ си, като се караха и ненавиждаха, като че не бѣха братия и че не слѣдваха една общенародна работа, така че тѣхнитѣ оплаквания достигаха до ушитѣ на самитѣ министри, които гледаха охотно тия неприятни крамоли.

И така врѣмето минаваше, цариградската конференция се продължаваше. Правителството като забѣлѣза, че тя ще се свѣрши въ тѣхна полза, почна да се старее какъ да прѣмахне отъ себе си бѣлгарскитѣ *легии*.

Гарашенинъ повика дѣда Иля и му каза, че е рѣшено: неговата легия, която имаше около 500 души, заедно съ Босненската и Херцеговичката, подъ негова команда, ще да заминатъ за Крагуевацъ, съ увѣрение, че тамъ щѣло да имъ се дадатъ